

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 5. De amore suipsius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

Secunda Protestatio. Præterea hunc actum perficere intendendo cum omni perfectione possibili, & ex toto servandam intensiorem & extensivam, veluti explicatum est supra.

Tertia Protestatio. Protestor insuper, quod reprobam ac valedicam cuicumque alteri Amori, & Munditi, & carnis: ac velim unicum purum ac sanctum Amorem solum possideri ab animâ & corpore meo, nunc, & semper, & in tempore, & per totam æternitatem.

Et harum protestationum executionem spero à sanctissima Virgine quæ est Mater pulchra dilectionis. Per ipsius sanctissima merita, potentissimamque intercessionem confido me eandem impetraturum & exerciturum in vita, in mortè, & post mortem per totam æternitatem.

CAP. V.

De Amore Suiipsius.

1. Amor proprius duplex est, verus & falsus: primus juxta D. Angelicum, est, quando amamus nos ipsos secundum ea, quæ habemus à Deo, ut sunt bona Naturæ & Gratiæ: hæc namque bona sunt objecta bona & amabilia. Secundus est, quando amamus nos ipsos secundum id, quod habemus à nobis, & est peccatum: peccatum enim objectum bonum non est, nec amabile: sed malum & odibile. Proprius igitur amor noster verus esse potest & falsus, bonus & malus. Eandem doctrinam tradit Cajetanus. Amor proprius in Tom. 1. huiusmodi statu considerari potest: secundum statum Naturæ, Gratiæ, & Peccati. In primo & secundo statu Amor proprius bonus est, in tertio malus. Opusc. 11. 25. q. 2.

2. Præterea amor proprius verus amat id, quod est principalis in seipso: Quia amare est secundum præcipuum, quod est in objecto amato. Amor in objecto amato principaliori, quæ in eodem reperitur, amat pariter. S. Thom. Etgò

Ergo amor proprius verus amat in homine animam quia hæc est pars illius principalior. Et hæc Sacerdotum virorum sententia semper extitit & praxis, ut plus amarent animam quam corpus: imò amarunt animam, & odio habuere corpus, in quantum concupiscentia incedente & pertrahente ad peccatum infectum est. Hoc exercitio valdè excelluit Seraphicus Pater S. Franciscus suum namque corpus respiciebat & tractabat velut inimicum, imò tanquam unicam & solum, quem habere inimicum & adversarium. Unde ex parte Dei in adversariis Dæmonibus, ut in illud sævirent, agerentque eorum, quod à Deo illis præceptum permillum vè erat. Et loquungebat: *Vindicate me de crudeli inimico adversario pessimo, quo nullum sentio majorem.*

S. Bonav.

3. Quo major est excellentia animæ comparatæ corporis, eò quoque amor illius major sit, opponit. Nobilitas animæ ex triplici capite desumenda est. Primò, ex principio; immediatè namque à Deo, & à ejusdem imaginem & similitudinem creata est, quod est idem, ac si diceret, creata est de Naturâ Dei. Secundò ex fine nobilissimo & perfectissimo, qui est visio, amor & fructus Dei. Tertio ex pretio, Christi namque sanguine infinito, utpotè, pretij & valoris redemptæ Animam igitur in corpore veluti equo infidestem equitatem considera: *Glorificate & portate Deum in corpore vestro*, inquit Apostolus, & juxta expositionem D. Augustini: *Sicut equi sessorum*. Tanquam militem in tentorio seu tabernaculo: *Velox est deponere tabernaculum meum*. Tanquam personam suis indutam vestimentis: *Nolumus exspoliari, sed super vestiri*. Ratio vero quæ postulat, ut major habeatur cura equitis quam equi: plus diligatur miles, quam tentorium, plus æstimetur ameturque persona, quam vestimentum. Anima igitur æstimanda est tanquam pretiosissimum thesaurum, & talis, ut, juxta cæturam D. Bernardi, *totus mundus unus anima pretium æstimari non possit.*

1. Cor. 6.

S. Tho. ibid.

2. Pet. 1.

2. Cor. 5.

lib. Medit.

e. 3.

4. Amor proprius noster regulatus & ordinatus non animam duntaxat obtinet pro objecto, ipsam plus amando quam corpus, verùm etiam Deum, plus eum amando quam animam. Etenim amor proprius procedit de

proprium bonum; & ubi majus reperit bonum pro-
 prium, ibi magis etiam se applicat. Deus, secundum
 Angelicum, non solum est bonum nostrum proprium; S.Th. opus.
 secundum summum bonum nostrum, & adequatum nostrum 3. c. 5.
 Ergo amor noster proprius ordinatur in
 hoc modum: primo amat animam, quæ est præcipuum S.Th. 2. 2.
 quæ est: at magis intellectum, quia est præcipuum in q. 25, a. 7.
 anima: & magis Fidem, quia est præcipuum in intellectu:
 & plus denique, & supra omnia ipsum Deum, quia
 est præcipuum in Fide.

Ude sequitur, quod amore proprio diligere qui-
 dem debeamus corpus, uti & res corporales; at non
 ultimum bonum nostrum, quia majus bonum nostrum
 est anima. Et debemus amare animam; sed non, ut
 ultimum bonum nostrum, quia majus bonum nostrum est
 intellectus. Et intellectum amare debemus; at non
 ultimum bonum nostrum, quia majus bonum est Fides.
 Et denique Fidem amare tenemur; sed non ut ultimum,
 quia majus bonum nostrum est Deus. Solus igitur Deus
 proprio amore nostro amandus est, ut ultimum bonum
 nostrum, ut summum bonum nostrum, & ut totum bonum
 nostrum. Quemadmodum amabat eum S. Franciscus,
 quod dicebat: Deus meus, & omnia bona mea!

Ex hac veritate ritè rectèque cognita patet
 cæcitas eorum, qui seiplos amare cogitant,
 non amando Deum, ac tum majori curâ sectantur
 suum proprium, quo sunt remotiores magisque di-
 stant a gloria & voluntate Dei. Miseri profecto sunt
 illi infelices; eò quod ex cutientium more non co-
 gnoscant, nec verum proprium amorem à falso distin-
 guant. Intelligent hujusmodi semel pro semper, A-
 morem Dei non distingui à vero proprio amore, &
 amare Deum idem esse, ac amare seipsum: sic enim
 amatur præcipuum & summum bonum proprium, quod
 est in se: & eò ipso, quò amatur in illa parte, quæ est
 nobis & principalior sui ipsius, venit ad sui
 ipsius amorem. Hanc ob causam nihil est præ-
 ceptum de amore proprio; quia includitur præcepto
 amoris Dei. Non dicat igitur deinceps homo mun-
 danus, quod, transitoria Mundi sectando bona,
 Paris 117. K amct

amet seipsum : imò sciat seipsum odio prosequi : ut
namque parte n sui principaliorem , quæ est Deus.
Mutet ergo consilium , & è quinque illis bonis
recensitis (corpore , Animâ , Intellectu , Fide , Deo)
quotiescunque corpus eoncurrerit cum animâ , le-
tribuat primatum animæ : & quotiescunque
contenderit cum intellectu , intellectus subleuet
tem : & quotiescunque ratio voluerit repugnare
vincat fides : & quoad demum Fides ab
nis supernaturalibus contenta , non se elevat
ad Deum , bonum increatum ; sola & pura Dei
ria , absque alio nostro commodo , moveat quæ
amorem nostrum .

S. Aug. de
Civ. Dei.

6. S. Augustinus considerans diversitatem
hos duos amores sui ipsius , bonum & malum , præ-
claram hanc protulit sententiam : *Amor sui boni*
(qui est idem cum Amore Dei) *usque ad con-*
temptum sui facit civitatem cœlestem : & Amor
sui mali usque ad contemptum DEI facit civi-
tem terrenam , scilicet , Babylonem . Ex
igitur Amoris facile percipies , ejus civitatis & pa-
triæ sis incola , an civis cœlestis Hierusalem , vel
Babylonis : *Quam sibi & suis imitatoribus Diabolus*
inchoavit .

S. Th. opus.

61. c. 3.

Arist. 9.

Ethic. c. 4.

Cajet. 2. 2.

q. 25. art. 7.

7. Verum , ut in præsentî materiâ progrediamur ,
differemus de actibus amoris hujus propriis , quorum
quinque proponuntur à Cajetano .

Primus est : *Velle hominem interiore , id est ,*
partem rationalem vivere . Complacere sibi in
interiori animæ , quæ consistit in Ratione , in Fide ,
& in Deo .

Secundus : *Velle illi bona virtutum : desiderando*
& appetendo perfectionem animæ secundum virtutum
ornamentum .

Tertius : *Operari ad hæc , & dare operam acqui-*
sitioni & exercitio virtutum .

Quartus : *Conversari secundum intus delectabilium ,*
habitare libenter in interiore parte animæ , ubi est ho-
gnum Dei : In pace & gaudio Spiritus sancti .

Quintus & ultimus: *Concordare cum illâ, & cõn-*
firmare se Rationi regulatæ & gubernatæ à voluntate
Dei.

Concludit deinde Cajetanus: *Et per hac signâ* (puta,
per hos quinque actus, tanquàm per signa) *examina-*
rum, an verè sis bonus? an verè ames te ipsum?
an sis tibi inimicus? & hac frequenter, imò quotidie
meditare.

Hi sunt actus amoris proprii boni: contrarij
vero proprii amoris mali sequentes sunt: Nihil
curare interiorè animæ vitam, neque desiderare
in spiritualia virtutum bona, neque iisdem pro-
curandis ullam navare operam. Non conversari
in habitate intra seipsum in corde propter contra-
ritatè conscientie remotum. Denique non conformari
se Rationi & voluntati Dei: sed tanquàm ducem
solum sensum & partem inferiorem in omnibus suis
motibus.

Praxis igitur & bonus usus amoris proprii
& ordinati, juxta hætenus dicta, hic est:
inquiescere sese, quantum fieri potest, à bonis
invisibilibus sensus. Totum se dare internæ cogni-
tionis & considerationi spiritualium ac invisibilium
bonorum animæ.

Adorare Deum in corde suo,
in templo suo. Conversari cum Angelis
(cum anima sit *in Horizonte regionis Angelorum*)
cum Sanctis, imò cum Regina Sanctorum, &
cum Deo, & cum Sanctissimâ Triade. Hic est
amor proprius, bonus & sanctus, qui regnat
in caelis: sed semper unitus cum Gratia
animam stabilem efficit ac constantem in verâ
pace, eique, ut præmium, respondet

Gloria cœlestis, vita
æterna.

K 2

CAP.